



El Dorado

Vertelt door Peter de Bie aan Bart van
Broekhoven

Pocket, 133 pagina's

ISBN 978-90-9036855-9

© 2023 Bart van Broekhoven, Haarlem

<https://eldoradoboek.nl/>

Inhoud

1. Persbericht
2. Aanvullende informatie
3. Wat, wanneer, waar, wie, contact, website
4. Over auteur Bart van Broekhoven
5. Citaten Peter de Bie uit 'El Dorado'
6. Twee foto's
7. Voorpublicatie 'El Dorado'

EL DORADO

1. Persbericht

Van een jongen waarmee het nooit wat zou worden, groeide Peter de Bie uit tot een van de belangrijkste leveranciers van MDMA. Dat gebeurde in de overgangstijd waarin de wet veranderde, en de stof, bekend onder de naam XTC, een verboden verdovend middel werd. Op de hoogtijdagen van de feestdrug was hij de belangrijkste leverancier. Leden van de Bhagwanbeweging behoorden tot zijn klantenkring. Zorgvuldig bouwde hij een netwerk op waarin miljoenen omgingen.

Nu is er een boek verschenen over zijn leven, een krimi pocket, in de stijl van de Bruna's 'Zwarte Beer' pockets, die voor het eerst in de jaren vijftig werden uitgegeven. Geschreven door filmmaker, kunstenaar, schrijver, zeezeiler Bart van Broekhoven, aan wie De Bie over een periode van ruim twintig jaar veel van zijn verhalen vertelde.

In het boek zegt De Bie: “Elke keer als ik van het paard stap, val of gegooïd wordt en dat is me een keer of vijf overkomen, soms meer dood dan levend, dan klim ik weer op een ander paard.”

Inmiddels is Peter de Bie eigenaar van strandpaviljoen de ‘Beach Inn’ dat gekozen is tot meest duurzame strandpaviljoen van Nederland. De strandtent draagt hij over aan zijn zoon, die als tweejarige in het boek wordt geportretteerd en zijn dochter. De Bie wil zich in de toekomst gaan bezighouden met de ontwikkeling van duurzame energiewinning op het strand en de introductie van een biermerk.

‘El Dorado’ is Peter de Bie’s levensverhaal. Van jongen van vier, waarmee het nooit wat zou worden, via een carrière als MDMA dealer tot duurzaam strandpaviljoen houder.

Het boek wordt op 23 juni gepresenteerd op het strand van paviljoen de ‘Beach Inn’ in IJmuiden tijdens een feestelijke bijeenkomst, waarvoor u van harte bent uitgenodigd.

2. Aanvullende informatie

Aan het begin van zijn criminele carrière, kort voor het vergaren van zijn derde miljoen, was Peter getrouwd en samen kregen ze een zoon. Peter's vrouw leed aan een postnatale depressie, waardoor ze niet voor hun zoon kon zorgen. Dat leidde ertoe dat Peter de verantwoordelijkheid voor zijn zoon op zich nam. Naar alle zakelijke besprekingen door het hele land, nam hij zijn zoon mee. Totdat de jongen begon te lopen. En Peter zijn zoon uit het oog verloor en de concentratie op de zakelijke gesprekken bemoeilijkte. Gesprekken die zich in dit milieu afspelen, voltrekken zich op het scherpst van de snede en vragen volle aandacht. Verraad draagt vele maskers. Overleven is een instinct. Wanneer in de basisvoorwaarden is voorzien, er een betrouwbaar netwerk is, de samenwerking loopt, dan is het een lucratieve handel.

Peter's oplossing om de ontstane situatie, zowel voor hem als zijn zoon gunstig te veranderen, leidde tot de ondergang van zijn organisatie, enkele jaren in de gevangenis en een omkeer waar hij tot op de dag van vandaag zijn passie en werk van heeft gemaakt. Daar was hij zich op dat moment

niet van bewust. Dat is het verhaal dat in 'El Dorado' verteld wordt.

Na zijn straf, totaal berooid, zonder huwelijk, huis en werk, kwam hij in contact met zijn oom Herman. Herman was de eigenaar van strandtent de 'Beach Inn' in IJmuiden. Een markant karakter. Het boterde enorm goed tussen de beide mannen. Peter ervoer de ruimte op het strand als 'El Dorado'. Totale vrijheid. En voelde dat hij hier best zou kunnen aarden.

Oom Herman stierf aan de gevolgen van een terminale ziekte en had voor zijn dood Peter aangewezen als zijn opvolger. Peter deed Herman een belofte: "Jij hebt van de 'Beach Inn' een hogeschool gemaakt, ik ontwikkel het verder tot een universiteit."

Inmiddels is de 'Beach Inn' verkozen tot duurzaamste strandpaviljoen van Nederland. Een begrip in de omgeving. De zaak van Peter de Bie, de man die zijn leven '*to the max*' geleefd heeft en daar nog dagelijks de sfeerbepaler is.

Het boek 'El Dorado' is zijn levensverhaal.

3) Wat, wanneer, waar, wie, website

Wat: Boekpresentatie 'El Dorado'. Het levensverhaal van Peter de Bie. Van jongen waarmee het nooit wat zou worden tot MDMA-miljonair, bajesklant en uiteindelijk Nederlands duurzaamste strandpaviljoen houder de 'Beach Inn. Na de presentatie is er een strandfeest in en op het strand voor de 'Beach Inn', met de 'Beach Inn' huisband Drie Vierkante Meter.

Wanneer: Vrijdag 23 juni, 19.00 uur

Waar: Strandpaviljoen de 'Beach Inn',
Mantelmeeuwpad 2 (IJmuiderslag)
1976GB Ijmuiden

Informatie over het boek: Bart van Broekhoven 0620845845

Aanvragen voor interviews en informatie kunnen rechtstreeks gericht worden aan: Bart van Broekhoven 0620845845 en Peter de Bie 06 29254109. Via email: contact@eldoradoboek.nl

Website voor informatie, voorpublicatie uit het boek, downloadbare foto's, citaten en het

bestellen van het boek:
<https://eldoradoboek.nl/>

Wat te verwachten: Schrijver Bart van Broekhoven zal het boek introduceren, vertellen over het ontstaan van het boek. Oorspronkelijk als door Kodak gesponsorde documentaire 16 en 35 mm filminstallatie in 2006.

Daarna een kort en bondig vraaggesprek van de auteur met Peter de Bie. Peter de Bie zal voorlezen uit het boek. Daarna zal Peter zijn strandpaviljoen overdragen aan zijn zoon en dochter, en vertellen over zijn toekomstplannen.

4. Over auteur Bart van Broekhoven

Bart van Broekhoven voltooide na zijn dienstplicht bij de krijgsgevangen-ondervragers en overlevings training unit van de 101 MID CIE de documentaire regie, montage en productie opleiding aan zijn droom school de Nederlandse Filmacademie en studeerde in 1994 af. Zijn eindexamenfilm werd meermalen uitgezonden op televisie. Na een korte loopbaan als heftruck chauffeur bij een talkpoeder fabriek in de haven van Amsterdam, waar hij in de warme zomer van 1994 aangestoken werd door het 'Hemingway virus': "De romantiek van het simpele, ruige leven met gevoel voor de omringende wereld, in een overall, in de voortdurend brandende zon, met stoffige poederzakken, ongeduldige schippers en zwijgende collega's die in de kalmte van de kantine de prachtigste levensverhalen te vertellen hadden," volgden contracten bij verschillende omroepen en regisseerde hij meer dan 100 TV programma's: "Een intense learning-curve. Voldoen aan deadlines en voeling krijgen met de fijne knepen van het vertellen van een verhaal. Ik ontdekte dat een portret niet zozeer gemaakt wordt over iemand, als wel samen met de geportretteerde en dat het

wederzijds vertrouwen cruciaal is. Zonder vertrouwen, geen film. Zo simpel is dat. En dat geldt voor het schrijven van een boek evenzogoed." Regelmatig zal hij terug keren op de oude plek, als regisseur en editor van tv-programma's. In 2001 werkte hij mee aan de ontwikkeling van het programma 'De Wandeling' voor de KRO, waarvan hij twee seizoenen wekelijks een aflevering regisseerde. Zijn belangstelling vond telkens nieuwe vormen. Een film over een visser op het Titicacameer in Bolivia (The Last Trout/La Ultima Trucha, 1997-2001) werd opgenomen met primitieve apparatuur op 16mm film, in Nederland volkomen genegeerd als een 'houtje touwtje' product. De film won een prijs op het filmfestival van Buenos Aires en draaide in de competitie van het internationaal documentaire filmfestival van Taipei, te midden van een selectie van 11 op film gedraaide films uit alle hoeken van de wereld. De panorama filminstallatie 'De wind waait uit zee', over vier seizoenen in de badplaats Zandvoort, als enkele corporate opdrachtfilms, zoals 'Expertteam' voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken, voerden op een experimenteel pad. Zijn contact en vriendschap met Rutger Hauer leidde tot de experimentele film 'Buddha's Medicine' die

geheel opgenomen werd in de Himalayas in het Noordelijke deel van India. Kortgeleden werkte van Broekhoven samen met Waddenschilder Geurt Busser. Samen maakten ze een portret over zijn leven en werk (Met het oog en het hart, 2022), dat op verschillende plekken, waaronder het eiland Schiermonnikoog, bescheiden, goed bezochte belangstelling vond. Ook organiseerden ze samen een tentoonstelling met een audiotour website, gebaseerd op Busser's schilderijen en interviews van Van Broekhoven met de schilder, die als voetnoten dienen bij zowel het gefilmde portret als de schilderijen op de tentoonstelling:

<https://methetoogenhethart.nl/>

Inmiddels is Van Broekhoven schipper en eigenaar van de zeewaardige Apache catamaran 'OPHP 8', waarmee hij de zee opzoekt en zijn liefde voor zowel de Noordzee en Waddenzee met volle teugen tot zijn recht komt.

Het boek 'El Dorado' werd geschreven aan boord van het schip.

5) Citaten uit het boek te gebruiken voor publicatie.

"Het is helemaal niet erg om regelmatig op je bek te gaan. Dat geeft veerkracht en strijd in het leven."

"Iedere keer, ieder stuk leven, op het moment dat je wat anders doet of een andere onderneming begint, begin je ook weer met een nieuwe fase in je leven. En dat kan weleens moeizaam zijn. Het is wel aantrekkelijk want dat geef nieuwe spirit iedere keer. Dat is zonder meer zo "

"Ik vind alles snel normaal. Dan hoor ik weleens mensen, die noem ik dan pietluttig. Alles is gepland en alles moeten ze van tevoren weten, anders beginnen ze er niet aan. Zo zit een groot deel van de wereld in elkaar. Ik zeg: 'Durf te leven, bruisen, ideeën, hup doen,' dat is leuk. Dat is leuk, om dat te doen. Prettig."

"Dan kwam ik binnen voor een onderhandeling. Een hele grote man met een Maxi-Cosi met een baby erin, mijn zoon. Even afspraken maken. En dan moest ik ook weer op tijd weg want die kleine moest te eten hebben. Of er moest tussendoor een luijer verschoond worden. Het was voor mij een normale zaak. Het moest verder. Dit was hoe ik dat deed. Op deze manier. "

"Aan de buitenkant zag het er allemaal normaal en eenvoudig uit. Ik had een gezin. Ik had een caravan waar mijn vrouw het naar haar zin had met de kinderen. "

"Ik leerde dat je voor jezelf moet knokken. Anderen doen dat niet voor jou. Ik ben zelf verantwoordelijk. De wereld zit oneerlijk in elkaar. Daar ben ik achter gekomen voor mezelf. "

"Het justitieapparaat dat houdt ook de criminaliteit in gang. "

"Vorig jaar zijn we tweede geworden met de verkiezingen van duurzaamste strandpaviljoen van België en Nederland. Dat komt door de honderdvijftig zonnepanelen die ik heb geplaatst. Samen met een partner heb ik een corporatie opgezet. We willen alle strandhuisjes hier energieneutraal maken met zonnepanelen. Daar zijn we drie jaar mee aan het werk. Zo ben ik bezig."

"Ik kreeg zeven jaar. Dan heb je niks meer. Wel veel tijd om na te denken. Hoeveel jaren heb ik dat gedaan? Hoeveel jaren heb ik daaraan besteed? Wat is het resultaat? Wat is er overgebleven? Mijn vrijheid heb ik gemist. Vier jaar met mijn kinderen mist. Huwelijk stuk. Ik kan niet meer thuis wonen, ik was dakloos. Is dat het wel allemaal waard geweest?"

Zo heb ik een harde leerschool gehad. Ik heb geleerd. Ik heb me kunnen ontwikkelen tot wie ik nu ben. Elke keer als ik van het paard stap, val of gegooid wordt en dat is me een

keer of vijf overkomen, soms meer dood dan levend, dan klim ik weer op een ander paard."

"Mijn jongste broertje was wat sneller dan ik. Mijn middelste broertje kon harder fietsen dan ik. Ik was een mislukkeling, in die tijd. Ik zat op school. Ik bleef een keertje zitten en dat soort dingen. Ik was niet de vlotste vroeger. Je hebt vlotte mensen en je hebt handige mensen en je hebt denkers. Ik was meer een denker."

"Ik stond aan het begin van een carrière in de illegale handel. Een bewuste keuze die mij multimiljonair zou maken. Waarvoor ik alles, mijn leven tot dan toe, los had gelaten. In alle opzichten. Voor het eerst van mijn leven ervoer ik onafhankelijkheid. Voor het eerst ervoer ik het vermogen om de regie over mijn eigen leven te voeren. Het gaf me elke dag de kans om te groeien. Om me te ontwikkelen."

"Ik moest onder ogen zien dat ik niet eeuwig van de wind kan leven. Dat had ik twintig jaar

gedaan. Ik kon mijn zoon meenemen in een Maxi Cosy. Dan sprak ik met al die jongens af en dan deed ik mijn ding. Het opberg vak in de Maxi Cosy gebruikte ik als opslagplaats voor mijn handelswaar en opgerolde geldbiljetten en cheques. Daar was mijn zoon dan in dat stoeltje bij omdat ik hem niet thuis kon laten."

"Ik ben naïef geweest. Ik ging uit van de gedachte dat ome Dirk in zijn eentje geen kwaad kon aanrichten."

"Ik bleef aan ome Dirk hangen. Ik zocht erkenning en bevestiging. Dat realiseerde ik me later. Daar was ik in die tijd te jong voor om dat te beseffen."

"Ik ben wie ik ben. Dus ik hoef niet erkend te worden persé door ome Dirk. Dacht ik toen. Maar ik vond het wel prettig dat ik kon laten zien dat er in principe meer uitgekomen was dan dat hij ooit gedacht had."

"Toen ik van school afkwam, ging ik werken als graficus. En dat heb ik tot mijn dertigste gedaan."

"Een groep oudere collega's die kreeg uit het niets hun ontslag. Er werd gereorganiseerd. Deze mensen, die waren vijftig tot zestig jaar oud, die vlogen eruit. Die hadden dertig jaar dienstverband erop zitten en werden ontslagen. Daarna werden nieuwe mensen van achttien aangenomen. Die waren de volgende dag al aan het werk. Dat vond ik onrechtvaardig. Dat maakte me mijn afhankelijke, passieve positie duidelijk. Het sloeg in als een bom. Ook bij werkgevers heb je het niet in je eigen hand."

"Ik ben bijna dood geweest. Door een ongeval. Een aanslag. Op het nippertje gered. Ik vond het heel vervelend dat ik weer wakker werd. Een paar dagen na het ongeval kwam ik bij uit een coma. "

"We maakten een afspraak op een parkeerplaats, ergens langs de weg. Daar stapte één van die jongens in mijn auto. Daar kreeg ik een pistool op mijn hoofd."

"Met zes gaten in je lijf loop je aardig leeg. Dan ben je een soort vergiet. Ik was in paniek. In levensnood. Het deed niet zeer. Ik had geen pijn. Maar de paniek was groot. Ik weet nog dat door me heen ging, nu houdt mijn leven op. Wat gebeurt er als ik dit overleef? Ik dacht, dat overleef ik niet. Dit was het."

"Op een gegeven moment ging alle paniek van me af. Ik kreeg een ultieme rust over me heen. Dit was het dan. Een zaligheid. Ik hoef niets meer. Mijn denkvermogen kan ik uitschakelen. Alles kan ik uitschakelen. En dan komt ultieme rust."

"Ik werd wakker na een operatie. Ze zijn best wel een tijd met mij bezig geweest. Een aantal uren.

Dan is het shit. Dan is het kwaad worden dat je wakker geworden bent. Want, ineens, dan moet je weer alles in het leven. Ik had me erbij neergelegd dat mijn leven over, voorbij was. En dan ineens, kom je weer bij je positieven na een operatie op zo'n uitslaapkamer. Dan lig je met aan slangetje zus, een slangetje zo, slangetje dit, slangetje dat."



Peter de Bie in zijn strandtent de 'Beach Inn' in IJmuiden. Foto: Jesse van Broekhoven



Peter de Bie en auteur Bart van Broekhoven tijdens de presentatie van een documentaire filminstallatie over De Bie's leven, in 2006 (foto: Haarlems dagblad)

7) Voorpublicatie El Dorado



Wij noemden hem ome Dirk. Ik denk dat ik een jaar of vijf was toen hij bij ons in huis kwam wonen.

Mijn eerste herinnering aan Dirk. Dirk hoorde er bij. Dirk was toch iets. Hij was een jaar of acht jonger dan mijn ouders. Ik denk dat hij achttien was toen. Dirk woonde in een gezin van dertien kinderen. Hij had een plekje nodig en dat was bij mijn ouders. Ik was de oudste. Mijn jongste broertje, die werd heel erg verwend door ome Dirk. Mijn andere broertje wielrende en blonk daarin uit. Dat vond mijn vader heel erg fijn. En zo zijn we een beetje opgegroeid. En ik was, in ome Dirk zijn woorden van vroeger, met mij zou het nooit wat worden.

Mijn jongste broertje was wat sneller dan ik. Mijn middelste broertje kon harder fietsen dan ik. Ik was een mislukkeling, in die tijd. Er zijn wel dingen gepasseerd waarmee hij me op mijn ziel trapte. Dan was er de muggenronde, dat was in Haarlem de wielrenronde. We gingen met zijn allen met de fiets heel Nederland door om te trainen. Dan zei ome Dirk dat ik te oud was om mee te doen: ‘Nou het is maar goed dat jij niet meedoet want jij bent zo sloom, na tien kilometer zit je al in de bezemwagen.’ Dat soort dingen. Ja dat soort dingetjes dat stak mij wel. Daar waren mijn ouders niet bij. Mijn ene broertje die werd verafgood door mijn vader en mijn jongste broertje die werd door Dirk verafgood. En ik hing daar een beetje boven. Je hebt altijd dat de jongste verwend wordt. Dat is meestal zo. Die is zes jaar jonger dan ik. En de middelste fietste hard, dat was reden voor vol enthousiasme. En ik? Ik zat op school. Ik bleef een keertje zitten en dat soort dingen. Daar ben ik, niet door mijn ouders, maar door ome Dirk op afgerekend. Ik was niet de vlotste vroeger.

Je hebt vlotte mensen en je hebt handige mensen en je hebt denkers. Ik was meer een denker. Ik keek tegen ome Dirk op.

Ik heb Dirk, vanaf mijn achttiende, niet meer gezien. Mijn zoon is van negentienvierennegentig. En in dat jaar heb ik Dirk weer ontmoet. Ik was toen achtendertig.

Ome Dirk was door zijn vrouw de deur uit gezet in Duitsland en hij ging zich weer in Holland nestelen. Hij had heel snel een huurwoningje en van daaruit, werd hij de oppas van mijn zoon. Ik had een postnatale depressieve vrouw en die kon niet met dat kind omgaan. Ik moest zorgen dat er geld binnen kwam. Ik stond aan het begin van een carrière in de illegale handel. Een bewuste keuze die mij multimiljonair zou maken. Waarvoor ik alles, mijn leven tot dan toe, los had gelaten. In alle opzichten. Voor het eerst van mijn leven ervoer ik onafhankelijkheid. Voor het eerst ervoer ik het vermogen om de regie over mijn eigen leven te voeren. Het gaf me elke dag de kans om te groeien. Om me te ontwikkelen. Ik moest onder ogen zien dat ik niet eeuwig van de wind kon leven. Dat had ik twintig

jaar gedaan. Ik kon mijn zoon meenemen in een Maxi Cosy. Dan sprak ik met al die jongens af en dan deed ik mijn ding. Het opberg vak in de Maxi Cosy gebruikte ik als opslagplaats voor mijn handelswaar en opgerolde geldbiljetten en cheques. Daar was mijn zoon dan in dat stoeltje bij omdat ik hem niet thuis kon laten. Hij ontwikkelde zich. Ik zag, terwijl ik met een deal bezig was in het World Trade Center in Amsterdam, dat hij door de ruimte loopt, richting de roltrappen. Dat leidde af in de zakelijke gesprekken en was gevaarlijk voor hem.

Dat was in de tijd dat ome Dirk weer in beeld kwam. Ome Dirk die voerde wat drank uit Duitsland in wat hij dan verkocht in Holland in de cafés. Toen die kleine begon te lopen, was ik afspraken aan het maken met mensen aan de tafel. Ik was mijn zoon ineens kwijt. Dan ging ik een bespreking in en hij stond ineens op een roltrap. Ik dacht, dat gaat niet goed. Ome Dirk zocht een baantje en vroeg mij om werk. Ik heb ome Dirk gebruikt als oppas voor mijn zoon zodat ik me kon concentreren op de dingen die ik deed. Na een half jaar had ome Dirk wel in de gaten

dat het bij mij wel heel erg goed ging. Dat had hij snel in de gaten. Ik verdiende goed in de handel toen. Hij zei: 'Ik kan veel meer voor je betekenen maar dan moet ik niet met je zoon opgescheept zitten. Ik wil weleens een keertje oppassen maar niet meer iedere dag. Dus daar moeten we even wat anders voor verzinnen.' En hij ging verder met zijn verhaal, hij kwam met een uitgewerkt voorstel om alles efficiënter te maken.

Ik ging met ome Dirk in zee omdat ik op dat moment klem zat. Er moest voor mijn zoon gezorgd worden. Boven al was het voor mij toen zo dat ik het op financieel vlak heel goed voor mekaar had. Ik was hard op weg om mijn eerste miljoen bij elkaar te verdienen. Dat ik daarmee dan respect kon afdwingen ten opzichte van Dirk, dat stond ik mijzelf toen niet toe te denken. Ik was de baas en dat was een serieuze zaak. Mijn vader heeft weleens gezegd: 'Weet je waar je mee bezig bent? Dirk is niet te vertrouwen.' Dat is later ook wel gebleken. Op een gegeven moment waren spullen weg uit het schuurtje van mijn vader waar ik even wat gestald had.

Daar stonden wat jerrycannetjes en ineens was het daar leeg. Jaren later, nadat de hele zaak opgerold was en alle betrokkenen gearresteerd, las ik de verklaringen van de politieverhoren. Daaruit bleek dat hij via de telefoon, die werd getapt, opdracht had gegeven om het weg te halen. Dat kostte mij twintigduizend gulden wat ik daarvoor betaald had. Dat heeft hem een tonnetje of vier opgeleverd. Ondanks de waarschuwingen van mijn vader had ik niet het idee dat de samenwerking met ome Dirk fout zou gaan aflopen. We hadden alles geregeld. Ik had geen magazijn. Dat regelde hij. Hij was magazijnbeheerder en hij regelde dat het verzonden werd. En dat was ook wel makkelijk. Als iemand wat nodig had, regelde hij het met ome Dirk. Dat ging allemaal wel goed. Maar hij heeft met minder betrouwbare mensen in die handel akkoordjes gesloten. Zodat hij er zelf beter van werd. Door de inbraak bij mijn vader, begon ik wel te twijfelen. Uit de schuur van mijn vader kon nooit wat weg zijn want mijn vader zou dat niet doen. Ome Dirk had een inschatting gemaakt. Hij had verwacht dat als hij een paar liter weg zou

halen, dat niemand dat zou merken. Maar het was me wel opgevallen dat er wat weg was. En ik twijfelde. Het stonk er ook. Ik dacht, dat er misschien een lek was in een jerrycannetje of wat dat kan ook. Of een lek in een tonnetje. Dat vond ik vreemd. Mijn vader was een doodgoeie man. Behalve hij, kon niemand het schuurtje in. Alleen ome Dirk als hij wat nodig had. Hij heeft dat ontvreemd. Hij was daar heel gewiekt in. Zo heeft hij een slag willen slaan. En dat is uitgekomen tijdens de verhoren.

Dirk heeft alles bekend. Iedereen en wat hij kon erbij gelapt. Hij heeft een heleboel mensen verraden. Justitie die heeft wel gevoel van iets en die doet een actie. Als iedereen zijn mond houdt dan kunnen ze niks doen. Dan loopt het vast. Maar op het moment dat iemand verklaringen af gaat leggen en uit gaat leggen wat de begrippen zijn, wat de codes betekenen, de bestellingen die je door de telefoon vertelt, dan hebben ze een verklaring en ze hebben telefoontaps en dat maakt het voor hen dan een stuk gemakkelijker om bewijzen te verzamelen.

Hij is de enige die verklaard heeft. Iedereen in mijn omgeving die hield zijn mond. Door hem zijn we allemaal gearresteerd en veroordeeld. Een man of vijftien zijn opgepakt en veroordeeld. De meesten kregen drie jaar.

Ome Dirk had verwacht dat hij zijn auto terugkreeg en dat hij de dans kon ontspringen. Door zijn kwalificatie van meewerking. Doordat hij ook de dief was in het verhaal, denk ik dat de Officier van Justitie totaal geen respect voor hem had. Hij kreeg net zoveel straf als de anderen. En hij was ook zijn centen kwijt. En hij was zijn auto kwijt. Ze hebben hem net zo hard aangepakt. Daar was hij erg verbolgen over. Daar was hij echt wel kwaad om dat ze niet hadden gedaan wat ze beloofd hadden. Ik heb hem daarna nooit meer ontmoet. Ik heb wel eens gehoord dat een van de jongens hem ontmoet had. Die had nog een appeltje met hem te schillen. En dat ome Dirk toen heel hard weggehoid is.

Ome Dirk stierf kort nadat hij uit de gevangenis kwam. Hij was een zware roker. Ik ga niet naar het graf van ome Dirk. Ome

Dirk is voorbij. Ik heb geen woord meer voor hem over. Ieder woord voor hem is verspilde moeite. Ik negeer dat. Een afgesloten boek. Als hij nog zou leven of er zou een hiernamaals zijn en ik nog iets tegen hem kon zeggen? Het leven is verspilde moeite geweest voor iedereen die met hem omgegaan is. Dat denk ik. Ik gun hem ook niet, dat het had zo had moeten zijn. Het is verspilde energie als je contact gehad hebt met die man.

Een man of vijftien zijn opgepakt en veroordeeld. De meesten kregen drie jaar. Je moet het nuchter bekijken. Ik nam hem in dienst. Ik heb dat zelf onderschat. Ik keek tegen ome Dirk op. En ik had beter moeten opletten. Achteraf is het goed geweest. Dat had ik beter moeten taxeren. En hij had oppas moeten blijven. Ik had mijn handel moeten blijven doen zoals ik deed zonder ome Dirk.

Aan de andere kant, het balletje is gaan rollen. Ik heb straf uitgezeten. Ik ben opgevangen door mijn oom Herman en ben op het strand uitgekomen. El Dorado. Daar heb ik ook keihard voor gewerkt.

Ik was klaar met het hele gedoe. Ik heb opgeteld wat ik in al die jaren verdiend had. Dat was veel als je het achteraf ziet. Er zijn informanten ingezet. Daar ben ik op uitgegleden. Ik ben in allerlei valkuiltjes getrapt.

Als ik had geweten hoe de samenwerking met ome Dirk zo zou gaan lopen, dan was ik er niet aan begonnen. Als je dat weet dan begin je er niet aan. Maar het begint allemaal heel onschuldig. Ik kende die materie helemaal niet. Ik leerde per dag. Elke dag leer je een beetje bij. Hoe het allemaal werk. Wat er allemaal omgaat in deze handel. Wat ik deed is kansen berekenen. Ik ben een denker. Het is het berekenen van kansen. Als ik dit doe of dat doe en ik doe het zo en zo en zo, dan kan het niet fout gaan. Heel simpel. En het is een kat- en muisspel. Als muis moet je de kat voorblijven. En daar ben je dagelijks mee bezig. Hoe omzeil je te worden gepakt? Het spel is leuk, laat ik het zo zeggen.

Ik was door een schietpartij afgekeurd. Mijn inkomstenbron was weg. Dat moest toch gevoed worden. Ik wilde dat het leefbaar was. Ik wilde niet alles opzijzetten.

Ik moest even wat meer verdienen dan wat ik bij een werkgever kon verdienen.

Ik had een WAO-uitkering. Ver kom je niet met een WAO-uitkering. Dat is zeventig procent van het laatstverdiende salaris. Ik kan lopen, ik kan denken en ik heb tijd. En toen kwam ik in zo'n circuitje. Dan ga ik erover nadenken. Dat is makkelijk verdienen. Je koopt wat en je verkoopt het weer. Of iemand bied je wat aan en je biedt het terug aan en je krijgt centjes mee en je betaalt die aan de leverancier. Ik lever de handel en ik hou zelf een beetje over. In twee jaar tijd was dat groot gegroeid. Tot dat het fout gaat.

Ik ben veroordeeld. Ik heb in de gevangenis gezeten. Al het geld, heel veel geld, wat ik verzameld had, was weg. Ik kwam leeg en berooid terug. Ik ging tellen. Hoeveel tijd heb ik erin gestoken? Wat heb ik ermee bereikt? Uiteindelijk heb ik na vijf jaar zitten helemaal nul bereikt. Ik had ingecalculeerd, als ik een miljoen kan verdienen en over kan houden, tot drie jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld, dan is dat de moeite waard. Tot drie jaar veroordeeld. Dan moet je twee jaar zitten. Een jaar krijg je aftrek. Na een

jaar mag je dan met verlof. Een derde van de straf gaat er sowieso vanaf. Wat maakt het uit dat je anderhalf jaar binnen zit als je daar een miljoen aan over houdt? Dat kun je je hele leven niet bij elkaar verdienen. Dat is een heel simpele rekensom. Er is een film en daarin komt de zin voor: *'If you can't do time, don't do crime.'* Dat is wat ik bedoel. Het is een winst en verliesrekening. Ik zat in de gelegenheid. Dat heb ik toen aangegrepen. In het jaar dat ik ben opgepakt was een wet ingevoerd dat je vier jaar extra kreeg vanwege leidinggeven aan een criminele organisatie. Dat was een domper. Ik kreeg zeven jaar. Dan heb je niks meer. Wel veel tijd om na te denken. Hoeveel jaren heb ik dat gedaan? Hoeveel jaren heb ik daaraan besteed? Wat is het resultaat? Wat is er overgebleven? Mijn vrijheid heb ik gemist. Vier jaar met mijn kinderen mist. Huwelijk stuk. Ik kan niet meer thuis wonen, ik was dakloos. Is dat het wel allemaal waard geweest? Zo heb ik een harde leerschool gehad. Ik heb geleerd. Ik heb me kunnen ontwikkelen tot wie ik nu ben. Elke keer als ik van het paard stap, val of gegoooid wordt en dat is me een keer of vijf overkomen,

soms meer dood dan levend, dan klim ik
weer op een ander paard. Ik ben Peter de
Bie. Ik heb mijzelf overleefd.

”